

EL MICALET
GALÀCTIC

Viatge al centre de la Terra

Jules Verne

Adaptació de Jesús Cortés

Il·lustracions de Mar Silvestre

bromera

1

El 24 de maig de 1863, diumenge, el professor Otto Lidenbrock tornà a casa abans d'hora tot emocionat pel que duia davall del braç.

Em diuen Axel. El professor Lidenbrock era el meu oncle. Ensenyava la ciència que estudia els minerals al col·legi Johanneum, a Hamburg. Era expert en botànica i també en geologia, la ciència que estudia la composició, l'estructura i la història de la Terra. El professor Lidenbrock era ben conegut als instituts i a les associacions científiques de més renom. A més, era el conservador del museu de minerals de l'ambaixador de Rússia. El museu tenia una col·lecció de minerals de fama europea.

En la meua condició d'orfe i nebot del professor, el fet de viure junts m'havia convertit en el seu ajudant. Jo seguia els seus passos. Em fascinava la mineralogia. Els nostres millors amics eren els llibres i

els minerals. Al professor, sobretot, li agradaven els llibres rars i antics. Se'ls estimava molt. Però era molt reguinyós. Sempre em repreneia quan n'agafava un de la biblioteca de casa i no el tornava al seu lloc com Déu mana.

El professor no era mala persona, però tenia el geni prudent. Era impacient i tossut. Els problemes científics el feien caminar a camallades. Sovint amb els punys tancats, com si estiguera molt enfadat. Era alt i prim com un fideu. Tenia cinquanta anys i uns cabells rossos que el feien semblar més jove. Unes ullerotes li engrandien els ulls com els d'un mussol.

Vivíem en un dels carrers més antics d'Hamburg, el Königstrasse. Amb nosaltres eren també Marthe, la criada, i Graüben, la fillola del professor. Graüben tenia dèsset anys. Ella i jo érem nòvios en secret. Donàvem per fet que ningú ho sabia. Sobretot, el professor. Encara que li haguera sigut igual saber-ho. A ell només li interessava la ciència.

Aquell diumenge, el professor entrà a casa com una ràfega de vent.

—Axel! —em cridà.

La criada i jo, que érem a la cuina, ens ho oloràvem. Alguna cosa reclamava l'atenció urgent del professor i em volia al seu costat.

Vaig pujar corrent al gabinet de treball. El gabinet era com un museu de minerals. Allí m'havia

passat moltes hores estudiant-ne i classificant-ne en companyia de Graüben.

—Mira, Axel, què m’he trobat a la botiga del senyor Hevelius!

Era un llibrot vell, com molts dels que hi havia a la biblioteca del gabinet. El professor el fullejava entusiasmat:

—És una crònica dels prínceps noruecs que regnaren a Islàndia.

—Ah.

—Però dins m’he trobat una cosa encara més valuosa. Mira! És tot un tresor!

El professor va traure un pergami potser més vell que el llibrot. Era un manuscrit ple de símbols estranys.

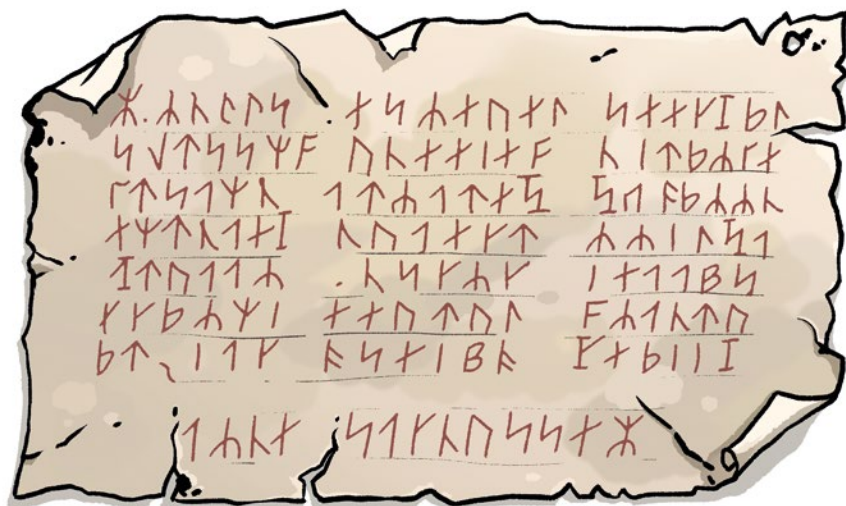
—Són signes d’escriptura antiga. Cada un correspon a una lletra per a formar un missatge ocult. Els usaven a Islàndia. La tradició diu que els va inventar el mateix déu Odin!

El professor estava convençut que hi havia un missatge ocult en el pergami i estava impacient per desxifrar-lo.

—Agafa paper i llapissera, Axel. Entre els dos el desxifrarem.

Els signes del pergamí es mostraven així:

El professor coneixia moltes llengües i idiomes. De les llengües antigues sabia grec i llatí. Però també sabia anglés, francés i fins i tot italià. Va dir que resoldre l'enigma anava a resultar complicat, però no impossible.

No va ser fàcil. Alguns signes estaven mig esborrats i el professor els hagué d'examinar amb lupa. Vam tardar uns quants dies a arribar a un resultat satisfactori, que fou el següent:

A finals del mes de juny
baixeu pel cràter de gel del volcà
Sneffels. L'ombra de l'Scartaris assenyala

un dels fumerals que baixa
fins al centre de la Terra.
Jo hi he baixat.

Arne Saknussem

El professor no cabia a la pell de goig.

—Arne Saknussem! —exclamà, sorprès.

El professor m'explicà que Saknussem era un conegut savi islandés, un alquimista famós que va viure al segle XVI. I amb el missatge ocult ens acabava d'obrir les portes a nous descobriments potser desconeguts encara per la ciència.

—I què és l'Scartaris? —vaig preguntar.

El professor agafà un atlas. Buscà l'illa d'Islàndia i assenyalà un punt al mapa.

—Mira, ací es troba el volcà Sneffels. Té dos pics. Pel que diu el pergami, Saknussem degué descobrir que, a finals de juny, l'ombra d'un dels pics, l'Scartaris, assenyalava dins del cràter un fumeral que condueix al centre de la Terra.

—Però això és impossible. Els volcans són plens de lava —vaig dir.

—L'Sneffels és un volcà inactiu des de fa molt de temps. I no podem perdre l'oportunitat de confirmar el que diu Saknussem. Si és cert, podríem descobrir autèntiques meravelles allà baix.

—Quina classe de meravelles?

—Això no ho sé. Però podríem comprovar si les teories científiques són certes. Unes diuen que el cor de la Terra és calent. Unes altres diuen que és fred.

—Està demostrat que com més profunditat, més calor fa. Per tant, el nucli de la Terra deu ser incandescent.

El professor feu cara d'enfadat.

—Demostrat? Les teories no demostren res. A més, els mateixos científics no es posen mai d'acord. Uns diuen que, a més profunditat, la temperatura baixa. Uns altres que puja. Qui té raó si ningú ho ha comprovat realment?

M'olorava les intencions del professor.

—Si trobem la manera de baixar al centre de la Terra, nosaltres ho podrem comprovar. I serem els primers. Aportarem informació molt valuosa a la ciència. Però cal que guardem el secret. Silenci absolut. M'entens?

—La veritat és que no massa —vaig contestar.

El professor m'agafà dels muscles molt seriós:

—No podem descobrir els nostres plans. No podem permetre que qualsevol descobrisca abans que nosaltres què hi ha al centre de la Terra.

—Això sí que ho entenc.

—Doncs, vinga. No podem perdre un segon. Està decidit. Ves preparant l'equipatge perquè en un parell de dies ens posem en camí.

Em vaig alarmar:

—En un parell de dies? En camí? On?

—On? A Islàndia, naturalment! —contestà el professor.

—A Islàndia?

—I cal que arribem al volcà Sneffels a finals de juny. Si ho fem més tard, la posició de la Terra ja no deu ser la mateixa i l'ombra de l'Scartaris potser ja no assenyalarà cap fúmeral.

—I què? No se'ns ha perdut res a Islàndia, i encara menys al centre de la Terra.

—A tu potser no. Però a mi sí: coneixements, descobriments per a la ciència.

—Però jo no vull anar-hi.

—Per què no? Perquè et vols quedar a festejar amb Graüben? Ja sé que sou nóvios.

Això m'agafà desprevingut.

—Graüben t'estarà esperant quan tornem. A més, tu ets el meu ajudant i te'n vens.

Ja podia, jo, dir missa. El professor havia pres una decisió i, tossut com era, no la canviaria per res del món. Jo no em volia separar de Graüben. Però era l'ajudant del professor Otto Lidenbrock i l'havia d'obeir, m'agradara o no. Quan li vaig contar a Graüben els plans del professor, al principi es quedà un poc parada. Però de seguida es mostrà d'allò més il·lusionada.

—Fareu un viatge fantàstic —em digué.

De poc no vaig caure de cul.

—Com? I no t'estimes més que em quede amb tu?

—M'estimaré més que tornes amb mi. Però no pots desaprofitat l'oportunitat. Jo mateixa us hi acompanyaria si el professor em deixara.

—Ho dius de veritat?

—I tant que sí!

Ai, les dones! Graüben era tan tímida com valenta. En lloc de posar-se trista per la meua partida, es penedia de no poder acompanyar-nos. Amb la seua actitud, a mi només em quedava una cosa a fer: l'equipatge.

